

ALBERT BEYER: ERINDRINGER FRA MIN SOLDATERTID I DANMARK. (OLLERUP)

(Albert Beyer)

(28757 Bremen, i december 2004
Brambusch 3)

(Erindringer fra min soldatertid i Danmark)

Forberedelser dertil:

1934 Børneflokk, 1938 Ulveunge DJ (Tyske Ungdom) – 1942 HJ (Hitlerjugend). Januar 1944 Forsvarsdygtiggøring i Munsterlager (en lejr) – Juni/Juli 1944 RAD (Reicharbeitsdienst – en datidig tysk arbejdstjeneste) i Echem Lüneburg. August 1944 indkald til Marinen som frivillig.

Det var til 4 ½ års kontrakt, til Waren-Müritz. (en by i Mecklenburg-Vorpommern). Så i retning Danmark, øen Fyn, Ollerup ved Svendborg til videre uddannelse til telegrafist og signalgast. Vi blev transporteret i (Jernbane) Godsvogne (30 mand i hver). Grænseovergangen til Danmark opdagede vi kun på grund af de meget rene gader og danskernes velplejede huse. Vort opholdssted i Ollerup var et næsten helt nyt indrettet sportsanlæg. Vi boede i gymnastiksalene og sidebygningerne.

Der fortsatte den militæriske uddannelse, som tidligere i Munsterlager og ved RAD endnu hårdere. Til den egentlige uddannelse til telegrafist kom vi ikke mere, det eneste af den var, at vi hørte nogle foredrag, og vi så nogle undervisningsfilm. Dagene var fyldt med militærisk træning, skydeøvelser, håndgranatkastning og brug af andre våben samt gentagne lange marchture. Vort kompagni bestod af 4 delinger, i alt 120 mand. Jeg var i 3. Deling, gruppe 9. Som bedste skydegruppe med K 98 (Mausergæværet) blev vi forfremmet til MG (Maskingevær) Gruppe, hvad vi senere fortrød. Vor gruppe på 10 mand skulle ved hver eneste marchtur og/eller øvelse slæbe på et MG 42, affutage dertil, et reserveløb, hver af de resterende 7 mand skulle slæbe ammunitions-kasserne, yderligere slæbte hver mand på sin K 98 plus 60 skud ammunition i bæltet. Til vor store held havde vi en ret human delingsfører, overmat Hagemann fra Kiel. Det er det eneste navn fra den tid, jeg ikke har glemt.

Ollerup var den gang en lille landsby. Den lå i et kønt landskab, og om dagen følte vi os sikre og godt tilpas. Vore få kroner blev brugt på lagkage, ost og smør.

Om natten så det noget anderledes ud. Vor beboelse med de omliggende materialelager huse skulle vi bevogte strengt. I mørket var det uhyggeligt, og to timers vagttjeneste var forbundet med angst, thi den danske modstandsbevægelse var i de sidste måneder før krigsafslutningen særdeles aktiv. Om natten fløj engelske og amerikanske flyvemaskiner over øen (Fyn) og kastede våben og ammunition ned. Vi skulle så ud i de omliggende skove og marker og lede efter våben. Vi gik i lange rækker med ca. 15 meter fra mand til mand.

Bortset fra vore indkøb i forretningerne havde vi meget lidt kontakt med den lokale befolkning. Jeg vidste ikke, at en fra kompagniet havde en dansk veninde. Ved udgang i byen skulle vi være mindst 3 mand ifølge. I februar måned var (næsten) alle klar over, at krigen var tabt. De sidste uger af krigen var meget urolige og farlige. I Ollerup og omegnen skulle vi gennemføre legitimationskontrol. En risikabel sag. Et par dage inden krigens afslutning mistede vi en kammerat (17 år gammel).

I forbindelse med en kontrol blev han hårdt såret af et skud i maven og døde en dag senere på Svendborg Sygehus. Den 8. maj* bekendtgjorde vores kommandant kapituleringen foran de antrådte kompagnier.

Det var hans anden tabte krig tilstod han med tårer i øjnene. Marchklar med fuld udrustning marcherede vi, fulgt af 2 engelske pansrede rekognosceringskøretøjer fra Fyn til Flensborg.

Vi sang vore sange – dog mest:

Nach der Heimat geht mein heimlich Sehnen (Til hjemstavnen går min hjemmelige længsel).

Vort tilbagetog skete velordnet og disciplineret til Flensborg. Det måtte selv danskerne indrømme. I Flensborg ved grænsen skulle vi aflevere vor udrustning, gevær, ammunition, gasmaske o.s.v. til englænderne. Derfra gik det så til fods videre over Husum til halvøen Ejdersted og fangenskabet (Det er ikke rigtigt, på Ejdersted var der en stor interneringslejr, det ved jeg fra min Far.) En hård tid, thi vi var halvvejs sultet ihjel. Mange af de tusinder af fanger (Internerede) på Ejdersted blev sendt til minearbejde i Belgien.

De yngste af os, der havde deres hjem i den engelske Besættelseszone, blev efter nogle få uger hjemsendt. Til min beklagelse var Bremen en amerikansk enklave, som vedkom os fra Bremen, så vi blev ikke hjemsendt. Livet kan af og til gå mærkelige veje. På eventyrlig vis kom også jeg hjem til mit nye hjem hos mine forældre og brødre i Vegesack, en forstad til Bremen. Hvordan det alt skete, ønsker jeg ikke at fortælle her.

----- 0 -----

**Krigens officielle afslutning i Europa var den 8. maj 1945. Bornholm var efter Danmarks befrielse den 5. maj 1945 stadig besat af tyskerne. Den tyske kommandant på øen nægtede at overgive sig. Russiske bombemaskiner bombede derefter byerne Neksø og Rønne den 7. og 8. maj 1945.*